

KONWENCJA

między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Tunezyjskiej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu,

sporządzona w Tunisie dnia 29 marca 1993 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 29 marca 1993 r. została sporządzona w Tunisie Konwencja między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Tunezyjskiej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu w następującym brzmieniu:

KONWENCJA

między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Tunezyjskiej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Tunezyjskiej,

pragnąc zawrzeć Konwencję w celu unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu,

uzgodniły, co następuje:

Rozdział I

ZAKRES STOSOWANIA UMOWY

Artykuł 1

Zakres podmiotowy

Niniejsza konwencja dotyczy osób, które mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

Artykuł 2

Podatki, których dotyczy konwencja

1. Niniejsza konwencja dotyczy, bez względu na sposób poboru, podatków od dochodu, które pobiera się na

rzecz każdego Umawiającego się Państwa, jego jednostek terytorialnych lub władz lokalnych.

2. Za podatki od dochodu uważa się podatki, które pobiera się od całego dochodu albo od części dochodu, włączając podatki od zysku z przeniesienia tytułu własności majątku ruchomego lub nieruchomego, jak również podatki od przyrostu majątku.

3. Do aktualnie istniejących podatków, których dotyczy konwencja, należą w szczególności:

a) w Polsce:

- 1) podatek dochodowy od osób fizycznych,
- 2) podatek dochodowy od osób prawnych,
- 3) podatek rolny;

b) w Tunezji:

- 1) podatek dochodowy od osób fizycznych,
- 2) podatek dochodowy od osób prawnych.

4. Niniejsza konwencja ma także zastosowanie do przyszłych podatków takiego samego lub podobnego rodzaju, które będą wprowadzone obok istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe władze Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie pod koniec każdego roku o zasadniczych zmianach, jakie zaszły w ich ustawodawstwach podatkowych.

Rozdział II

DEFINICJE

Artykuł 3

Definicje ogólne

1. W rozumieniu niniejszej konwencji, jeżeli z jej kontekstu nie wynika inaczej:

- a) określenia „Umawiające się Państwo” i „drugie Umawiające się Państwo” oznaczają, zależnie od kontekstu, Polskę lub Państwo Tunezyjskie;
- b) określenie „Polska” oznacza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym każdy obszar poza jej wodami terytorialnymi, na którym, zgodnie z prawem międzynarodowym i na mocy ustawodawstwa polskiego, Polska może sprawować suwerenne prawa do poszukiwania i eksploatacji zasobów naturalnych dna morskiego i jego podglebia;
- c) określenie „Tunezja” oznacza terytorium Republiki Tunezyjskiej i obszary przyległe do wód terytorialnych Tunezji, na których zgodnie z prawem międzynarodowym Tunezja może sprawować suwerenne prawa do dna morskiego, podglebia i ich zasobów naturalnych;
- d) określenie „osoby” obejmuje osoby fizyczne, spółki oraz każde inne zrzeszenie osób;
- e) określenie „spółka” oznacza osobę prawną lub każdą jednostkę, którą dla celów podatkowych traktuje się jako osobę prawną;
- f) określenia „przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa” i „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio przedsiębio-

stwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;

- g) określenie „obywatele” oznacza wszelkie osoby fizyczne posiadające obywatelstwo Umawiającego się Państwa i wszelkie osoby prawne, spółki osobowe i stowarzyszenia utworzone na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Umawiającym się Państwie;
- h) określenie „komunikacja międzynarodowa” oznacza wszelki przewóz statkiem morskim, statkiem powietrznym lub pojazdem drogowym eksploatowanym przez przedsiębiorstwo, którego miejsce faktycznego zarządu znajduje się w Umawiającym się Państwie, z wyjątkiem przypadku, gdy statek morski, statek powietrzny lub pojazd drogowy jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;
- i) określenie „właściwa władza” oznacza:
 - 1) w Polsce — Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela,
 - 2) w Tunezji — Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela.

2. Przy stosowaniu niniejszej konwencji przez Umawiające się Państwo, jeżeli z jej kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej nie zdefiniowane będzie miało takie znaczenie, jakie przyjmuje się według prawa danego Umawiającego się Państwa w zakresie podatków, do których ma zastosowanie niniejsza konwencja.

Artykuł 4

Miejsce zamieszkania dla celów podatkowych

1. W rozumieniu niniejszej konwencji określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza każdą osobę, która zgodnie z prawem tego Państwa podlega opodatkowaniu z uwagi na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, siedzibę zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze.

2. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1 tego artykułu osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to jej status będzie określony według następujących zasad:

- a) osobę uważa się za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Państwach, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, z którym ma ona ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);
- b) jeżeli nie można ustalić, w którym Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych, albo jeżeli nie posiada ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym zwykle przebywa;

- c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obydwu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, to będzie ona uważana za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, którego jest obywatelem;
- d) jeżeli jest ona obywatelem obu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, właściwe władze Umawiających się Państw rozstrzygną zagadnienie w drodze wzajemnego porozumienia.

3. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1 osoba nie będąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, to uważa się ją za mającą siedzibę w tym Państwie, w którym znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.

Artykuł 5

Zakład

1. W rozumieniu niniejszej konwencji określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność przedsiębiorstwa.

2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:

- a) miejsce zarządu,
- b) filię,
- c) biuro,
- d) zakład fabryczny,
- e) warsztat,
- f) kopalnię, kamieniołom albo inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych,
- g) plac budowy, czasowych prac montażowych lub sprawowania działalności nadzorczej, jeżeli taka budowa, prace montażowe lub działalność nadzorcza prowadzona w następstwie sprzedaży maszyn i urządzeń trwają dłużej niż 6 miesięcy lub gdy prace montażowe albo działalność nadzorcza wykonywana w następstwie sprzedaży maszyn i urządzeń przekraczają 4 miesiące, a koszty montażu lub nadzoru przekraczają 10% ceny tych maszyn i urządzeń.

3. Nie stanowią zakładu:

- a) użytkowanie placówki, która służy wyłącznie do składowania, wystawiania albo wydawania dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa,
- b) utrzymywanie zapasów dóbr albo towarów przedsiębiorstwa wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub wydawania,
- c) utrzymywanie zapasów dóbr albo towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu obróbki lub przetworu przez inne przedsiębiorstwo,
- d) utrzymywanie stałej placówki wyłącznie w celach reklamy,
- e) utrzymywanie stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo w celu zbierania informacji dla przedsiębiorstwa,
- f) utrzymywanie stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działal-

ności mającej przygotowawczy lub pomocniczy charakter,

- g) utrzymywanie stałej placówki wyłącznie w celu wykonywania jakiegokolwiek połączenia rodzajów działalności wymienionych pod literami od a) do e), pod warunkiem jednak, że całkowita działalność tej placówki, wynikająca z takiego połączenia rodzajów działalności, posiada przygotowawczy lub pomocniczy charakter.

4. Uważa się, że osoba, z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela, o którym mowa w ustępie 6, działająca w jednym Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa jest „zakładem” w pierwszym Państwie, jeżeli:

- a) posiada ona i zwykle realizuje w tym Państwie pełnomocnictwa do negocjowania i zawierania umów dla lub w imieniu przedsiębiorstwa,
- b) utrzymuje ona zwykle w pierwszym Państwie skład dóbr i towarów, z którego pobiera regularnie dobra i towary w ramach dostaw dla lub w imieniu przedsiębiorstwa,
- c) przyjmuje zazwyczaj w pierwszym Państwie zamówienia wyłącznie lub prawie wyłącznie dla tego przedsiębiorstwa lub dla tego przedsiębiorstwa i innych przedsiębiorstw, które są przez to przedsiębiorstwo kontrolowane lub które mają dominujący udział w tym przedsiębiorstwie albo które znajdują się pod wspólną kontrolą.

5. Uważa się, że przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe Umawiającego się Państwa posiada zakład w drugim Państwie, jeżeli pobiera ono składki na terytorium tego Państwa lub ubezpiecza od ryzyk za pośrednictwem pracownika lub za pośrednictwem przedstawiciela, który nie mieści się w kategorii osób wymienionych w ustępie 6.

6. Nie będzie się uważać, że przedsiębiorstwo posiada zakład w jednym z Umawiających się Państw tylko z tego powodu, że wykonuje ono czynności przez maklera, generalnego przedstawiciela handlowego albo każdego innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.

7. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzi na terytorium drugiego Państwa różne rodzaje działalności, z których jedne wchodzą w zakres działania zakładu, natomiast inne są z niego wyłączone, to uważa się, że wszystkie rodzaje działalności prowadzone są przez jeden i ten sam zakład, nawet jeżeli są one prowadzone w różnych miejscach położonych w tym Państwie.

8. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarczy, aby jakąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

Rozdział III

OPODATKOWANIE DOCHODÓW

Artykuł 6

Dochody z nieruchomości

1. Dochody pochodzące z nieruchomości podlegają opodatkowaniu w Umawiającym się Państwie, w którym majątek nieruchomy jest położony.

2. Określenie „majątek nieruchomy” posiada takie znaczenie, jakie przyjmuje się według prawa Umawiającego się Państwa, w którym majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie należące do majątku nieruchomego, żywy i martwy inwentarz gospodarstw rolnych i leśnych, do których mają zastosowanie przepisy prawa prywatnego dotyczące własności ziemi, prawa użytkowania majątku nieruchomego oraz prawa do zmiennych lub stałych świadczeń z tytułu eksploatacji pokładów mineralnych, źródeł i innych zasobów ziemi. Okręty, statki morskie i statki powietrzne, eksploatowane w komunikacji międzynarodowej, nie stanowią majątku nieruchomego.

3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodów z bezpośredniego użytkowania, najmu, dzierżawy, jak również każdego innego rodzaju użytkowania majątku nieruchomego.

4. Postanowienia ustępów 1 i 3 stosuje się również do dochodów z majątku nieruchomego, który służy do wykonywania wolnego zawodu.

Artykuł 7

Zyski przedsiębiorstw

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi działalność w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład. W tym ostatnim przypadku zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej mogą być przypisane temu zakładowi.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje działalność w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład, to w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, jakie mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.

3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się potrącenia nakładów ponoszonych dla tego zakładu włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy też gdzie indziej. Jednakże nie zezwala się na takie potrącenie w odniesieniu do kwot wypłaconych przez zakład na rzecz przedsiębiorstwa lub jego oddziału z tytułu należności licencyjnych, honorariów lub innych podobnych płatności za wykorzystanie patentów lub innych praw albo z tytułu prowizji (innych niż zwrot rzeczywistych wydatków) za usługi lub z tytułu zarządzania albo, z wyjątkiem zakładu bankowego, z tytułu odsetek od kwot pożyczonych zakładowi. Również przy określaniu zysków zakładu nie można uwzględniać kwot wypłaconych przez zakład na rzecz przedsiębiorstwa lub innych jego oddziałów z tytułu należności licencyjnych, patentów lub innych praw

albo z tytułu prowizji (innych niż zwrot rzeczywistych wydatków) za usługi lub z tytułu zarządzania albo, z wyjątkiem zakładu bankowego, z tytułu odsetek od kwot pożyczonych przedsiębiorstwu lub jednemu z jego zakładów.

4. Jeżeli w Umawiającym się Państwie istnieje zwyczaj ustalania zysków zakładu przez podział całkowity zysków przedsiębiorstwa na jego poszczególne części, żadne postanowienie ustępu 2 nie wyklucza ustalenia przez to Umawiające się Państwo zysku do opodatkowania według zwykłego stosowanego podziału. Sposób zastosowanego podziału zysku musi jednak być taki, żeby wynik był zgodny z zasadami zawartymi w niniejszym artykule.

5. Przy stosowaniu poprzednich ustępów ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w ten sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.

6. Jeżeli w zyskach mieszczą się dochody, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej konwencji, postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia niniejszego artykułu.

7. Udział osoby uprawnionej w zyskach przedsiębiorstwa utworzonego w formie spółki osobowej, spółki faktycznej, spółki jawnej, zwykłej spółki komandytowej może być opodatkowany tylko w Państwie, w którym dane przedsiębiorstwo posiada zakład.

Artykuł 8

Transport międzynarodowy

1. Zyski z eksploatacji międzynarodowej statków morskich i statków powietrznych mogą podlegać opodatkowaniu tylko w tym Państwie, w którym znajduje się siedziba faktycznego zarządu przedsiębiorstwa. Jeżeli miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa zajmującego się transportem morskim znajduje się na pokładzie statku, to uważa się, że znajduje się ono w tym Państwie, w którym znajduje się port macierzysty statku, a jeżeli statek nie ma portu macierzystego — w Umawiającym się Państwie, w którym osoba eksploatująca statek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

2. Zyski osiągnięte z eksploatacji statku morskiego lub powietrznego między miejscowościami położonymi w danym Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane tylko w tym Państwie.

3. Postanowienia ustępu 1 mają również zastosowanie do zysków osiągniętych z tytułu uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnej organizacji transportowej lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym.

Artykuł 9

Przedsiębiorstwa powiązane

1. Jeżeli:

- a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa bierze udział bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kont-

roli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa albo

b) te same osoby bezpośrednio lub pośrednio biorą udział w zarządzaniu, kontroli lub kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa

i jeżeli w jednym i drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych lub finansowych zostaną umówione lub narzucone warunki różniące się od warunków, które by ustaliły między sobą niezależne przedsiębiorstwa, to zyski, które osiągnęłyby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, lecz których z powodu tych warunków nie osiągnęło, mogą być uznane za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków przedsiębiorstwa tego Państwa i odpowiednio opodatkowuje zyski, z których tytułu przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, i jeżeli zyski w ten sposób włączone są zyskami, które byłyby osiągnięte przez przedsiębiorstwo pierwszego Państwa, jeśli warunki uzgodnione między tymi dwoma przedsiębiorstwami byłyby warunkami, które byłyby uzgodnione między niezależnymi przedsiębiorstwami, to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku uzyskanego od tych zysków w tym pierwszym Państwie. Przy ustaleniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględniane inne postanowienia niniejszej konwencji, a właściwe władze Umawiających się Państw będą porozumiewać się ze sobą, jeżeli będzie to konieczne.

Artykuł 10

Dywidendy

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Dywidendy te mogą być jednak opodatkowane także w Umawiającym się Państwie i według prawa tego Państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę, ale jeżeli odbiorca dywidend jest ich właścicielem, podatek ten nie może przekroczyć:

- 5 procent kwoty brutto, jeżeli odbiorcą dywidend jest spółka, której udział w kapitale spółki wypłacającej dywidendy wynosi co najmniej 25 procent;
- 10 procent kwoty dywidend brutto we wszystkich pozostałych przypadkach.

3. Użyte w tym artykule określenie „dywidendy” oznacza dochód z akcji lub prawa do pobierania korzyści, akcji członków założycieli lub innych praw, z wyjątkiem wierzytelności, do udziału w zyskach, jak również dochód z innych praw spółki, które według prawa podatkowego Państwa, w którym spółka wydzielająca dywidendy ma siedzibę, zrównane są z wpływami z akcji.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli odbiorca dywidend, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Państwie, w którym znajduje się siedziba spółki płacącej dywidendy, działalność przemysłową lub handlową przez zakład położony w tym Państwie bądź wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę, która jest w nim położona, i gdy udział, z którego tytułu wypłaca się dywidendy, rzeczywiście wiąże się z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku w zależności od konkretnej sytuacji stosuje się postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

5. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski albo dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, to drugie Państwo nie może ani obciążać podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie, lub przypadku, gdy udział, z którego tytułu dywidendy są wypłacane, rzeczywiście wiąże się z działalnością zakładu lub stałej placówki położonej w drugim Państwie, ani też obciążać nie wydzielonych zysków spółki podatkiem od nie wydzielonych zysków, nawet jeżeli wypłacone dywidendy lub nie wydzielone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo dochodów osiągniętych w drugim Państwie.

Artykuł 11

Odsetki

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i wypłacane są osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże odsetki takie mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, ale jeżeli odbiorca odsetek jest ich właścicielem, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 12 procent kwoty brutto tych odsetek. Właściwe władze Umawiających się Państw ustalą w drodze wzajemnego porozumienia sposób stosowania tego ograniczenia.

3. Użyte w tym artykule określenie „odsetki” oznacza dochody z wszelkiego rodzaju wierzytelności wynikających z długów, zarówno zabezpieczonych, jak i nie zabezpieczonych prawem zastawu hipotecznego lub prawem uczestnictwa w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z pożyczek publicznych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami mającymi związek z takim skryptami dłużnymi, obligacjami lub pożyczkami. Opłaty karne z tytułu opóźnionej zapłaty nie są uważane w rozumieniu tego artykułu za odsetki.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli właściciel odsetek, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Państwie, w którym powstają odsetki, działalność przemysł-

lową lub handlową przy pomocy zakładu położonego w tym Państwie bądź wykonuje wolny zawód w oparciu o stałą placówkę, która jest w nim położona, i jeżeli wierzytelność, z której tytułu są płacone odsetki, rzeczywiście należy do takiego zakładu lub takiej stałej placówki. W takim przypadku, w zależności od konkretnej sytuacji, stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

5. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, gdy płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, władza lokalna lub osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania albo siedzibę. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z których działalnością powstało zadłużenie, z którego tytułu są wypłacane odsetki, i jeżeli zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, to uważa się, że odsetki takie powstają w Państwie, w którym położony jest zakład lub stała placówka.

6. Jeżeli między dłużnikiem a właścicielem odsetek lub między nimi dwoma a osobą trzecią istnieją szczególne stosunki i dlatego kwota odsetek mająca związek z rozszczeniem wynikającym z długu, z którego tytułu są wypłacane, przekracza kwotę, którą dłużnik i właściciel odsetek uzgodniliby bez tych stosunków, to postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatnio wymienionej kwoty. W tym przypadku nadwyżka ponad tę kwotę podlega opodatkowaniu według prawa każdego Umawiającego się Państwa i przy uwzględnieniu innych postanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 12

Należności licencyjne

1. Należności licencyjne, powstające w Umawiającym się Państwie, wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże należności licencyjne mogą być opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają, jeżeli ustawodawstwo tego Państwa to przewiduje, lecz podatek ustalony w ten sposób nie może przekroczyć 12 procent kwoty brutto należności licencyjnych.

3. Określenie „należności licencyjne”, użyte w niniejszym artykule, oznacza wszelkiego rodzaju należności uzyskiwane z tytułu użytkowania lub prawa do użytkowania prawa autorskiego do dzieła literackiego, artystycznego lub naukowego, włącznie z filmami dla kin, patentu, znaku towarowego lub handlowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, jak również za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego, rolnego, portowego lub naukowego, lub za informacje związane z doświadczeniem zdobytym w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej albo za opracowania techniczne, ekonomiczne lub za pomoc techniczną.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli odbiorca należności licencyjnych, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność przemysłową lub handlową przez zakład w nim położony bądź wykonuje wolny zawód w oparciu o stałą placówkę położoną w tym Państwie, a prawa, z których tytułu wypłacane są należności licencyjne, rzeczywiście wiążą się z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku stosuje się odpowiednio, w zależności od konkretnej sytuacji, postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

5. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, gdy płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, władza lokalna albo osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jeżeli jednak osoba wypłacająca należności licencyjne, bez względu na to, czy ma ona w Umawiającym się Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z którym powstał obowiązek zapłaty tych należności licencyjnych, i zakład pokrywa te należności, to uważa się, że należności licencyjne powstają w Państwie, w którym położony jest zakład.

6. Jeżeli między płatnikiem a właścicielem należności licencyjnych lub między nimi obydwojema a osobą trzecią istnieją szczególne stosunki i dlatego kwota opłat licencyjnych mająca związek z użytkowaniem, prawem lub informacją, za które są one płacone, przekracza kwotę, którą płatnik i właściciel należności licencyjnych uzgodniliby bez tych stosunków, to postanowienia niniejszego artykułu stosuje się tylko do tej ostatnio wymienionej kwoty. W tym przypadku nadwyżka ponad tę kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego Umawiającego się Państwa i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 13

Zyski ze sprzedaży majątku

1. Zyski osiągnięte z przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6, podlegają opodatkowaniu w tym Umawiającym się Państwie, w którym ten majątek jest położony.

2. Zyski z przeniesienia tytułu własności majątku ruchomego, stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, albo z przeniesienia własności majątku ruchomego należącego do stałej placówki, którą osoba zamieszkała w Umawiającym się Państwie dysponuje w drugim Umawiającym się Państwie dla wykonywania wolnego zawodu, łącznie z zyskami, które zostaną uzyskane przy przeniesieniu własności takiego zakładu (odrębnie albo razem z całym przedsiębiorstwem) lub takiej stałej placówki, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

3. Zyski osiągane z przeniesienia tytułu własności statków morskich lub powietrznych eksploatowanych w komu-

nikacji międzynarodowej lub majątku ruchomego związanego z eksploatacją takich statków morskich lub powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

4. Zyski osiągnięte z przeniesienia tytułu własności jakiegokolwiek majątku innego niż wymieniony w ustępach 1, 2 i 3 podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, w którym przenoszący tytuł własności ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 14

Wolne zawody

1. Dochody, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z wykonania wolnego zawodu albo z innej działalności o samodzielnym charakterze, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie. Jednakże taki dochód podlega opodatkowaniu w drugim Umawiającym się Państwie w następujących wypadkach:

- a) jeżeli osoba dysponuje stale w drugim Umawiającym się Państwie stałą placówką w celu wykonywania jej działalności; w takim wypadku opodatkowaniu w drugim Umawiającym się Państwie podlega tylko ta część dochodu, którą można przypisać takiej stałej placówce, albo
- b) jeżeli osoba przebywa w drugim Umawiającym się Państwie przez okres lub okresy wynoszące lub przekraczające 183 dni w ciągu danego roku podatkowego.

2. Określenie „wolny zawód” obejmuje w szczególności samodzielnie wykonywaną działalność naukową, literacką, artystyczną, wychowawczą lub oświatową, jak również samodzielnie wykonywaną działalność lekarzy, prawników, inżynierów, architektów oraz księgowych.

Artykuł 15

Praca najemna

1. Z uwzględnieniem postanowień artykułów 16, 18 i 19, płace, uposażenia i inne podobne wynagrodzenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tam wykonywana, to osiągnięte za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, wynagrodzenia, jakie osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z pracy najemnej, wykonywanej w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w pierwszym Państwie, jeżeli:

- a) odbiorca przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nie przekraczające łącznie 183 dni podczas danego roku podatkowego,

- b) wynagrodzenia są wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w drugim Państwie, oraz

- c) wynagrodzenia nie są ponoszone przez zakład, który pracodawca posiada w drugim Państwie.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, wynagrodzenia uzyskane przez osobę z tytułu pracy najemnej, wykonywanej na pokładzie statku morskiego lub statku powietrznego, eksploatowanego w komunikacji międzynarodowej, mogą podlegać opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce rzeczywistego zarządu przedsiębiorstwa.

Artykuł 16

Wynagrodzenia dyrektorów

Wynagrodzenia i inne podobne należności, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje z tytułu członkostwa w radzie zarządzającej lub nadzorczej lub w innym podobnym organie spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu w tym drugim Państwie.

Artykuł 17

Artyści i sportowcy

1. Bez względu na postanowienia artykułów 14 i 15, dochód uzyskany przez osoby z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Jeżeli dochód mający związek z osobiście wykonywaną działalnością takiego artysty lub sportowca nie przypada temu artyście lub sportowcowi, lecz innej osobie, dochód taki — bez względu na postanowienia artykułów 7, 14 i 15 — może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub tego sportowca jest wykonywana.

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, dochód, o którym mowa w tym artykule, będzie zwolniony od opodatkowania w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność artysty lub sportowca jest wykonywana, jeżeli ta działalność jest finansowana w istotnym stopniu z funduszy publicznych tego Państwa lub Państwa drugiego lub, jeżeli działalność ta jest wykonywana na podstawie zawartej między Umawiającymi się Państwami umowy o współpracy kulturalnej.

Artykuł 18

Emerytury i renty

Z uwzględnieniem postanowień artykułu 19 ustęp 1, renty, emerytury i inne podobne wynagrodzenia z tytułu poprzedniej pracy najemnej, wypłacane osobie mającej miej-

sce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

Artykuł 19

Funkcje publiczne

1. a) Wynagrodzenia, w tym renty lub emerytury wypłacane bezpośrednio lub z funduszy utworzonych przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub władzę lokalną osobie fizycznej z tytułu funkcji wykonywanych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub władzy lokalnej, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
- b) Jednakże wynagrodzenie takie podlega opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli funkcje te są wykonywane w tym Państwie, a osoba otrzymująca takie wynagrodzenie ma miejsce zamieszkania w tym drugim Państwie oraz osoba ta:
 - 1) jest obywatelem tego Państwa lub
 - 2) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie dla celów świadczenia tych usług.
2. a) Jakakolwiek renta lub emerytura wypłacana bezpośrednio przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub władzę lokalną albo z funduszy utworzonych przez to Państwo, jego jednostkę terytorialną lub władzę lokalną osobie fizycznej z tytułu funkcji wykonywanych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub władzy lokalnej podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
- b) Jednakże taka renta lub emerytura podlega opodatkowaniu tylko w tym drugim Umawiającym się Państwie, gdy osoba ją otrzymująca posiada w tym Państwie miejsce zamieszkania i jest obywatelem tego Państwa.
3. Postanowienia artykułów 15, 16 i 18 mają zastosowanie do wynagrodzeń lub rent i emerytur mających związek z funkcjami wykonywanymi w związku z działalnością handlową Umawiającego się Państwa, jego jednostki terytorialnej lub władzy lokalnej.

Artykuł 20

Studenci, praktykanci, stypendyści, inni

1. Każda osoba mająca miejsce zamieszkania w jednym z Umawiających się Państw, która przebywa czasowo w drugim Państwie wyłącznie:
 - a) w charakterze studenta immatrykulowanego na uniwersytecie, w kolegium lub w innej szkole tego drugiego Państwa,
 - b) w charakterze praktykanta w dziedzinie handlowej lub przemysłowej, lub
 - c) w charakterze odbiorcy stypendium, subwencji albo zasiłku wypłacanego przez instytucję religijną, charyta-

tywną, naukową lub oświatową, których głównym celem jest umożliwienie danej osobie kontynuacji studiów lub badań,

jest zwolniona z opodatkowania w tym drugim Państwie w odniesieniu do kwot otrzymywanych z zagranicy na utrzymanie, na studia lub praktykę z tytułu stypendium lub zasiłku za pracę najemną wykonywaną w tym drugim Państwie w celu nabycia praktyki.

2. Każda osoba fizyczna mająca miejsce zamieszkania w jednym z Umawiających się Państw, która przebywa czasowo w drugim Umawiającym się Państwie przez okres jednego roku lub dłużej w charakterze przedstawiciela przedsiębiorstwa pierwszego Umawiającego się Państwa lub jednej z jego organizacji wymienionych w ustępie 1 pod literą c) tego artykułu, na mocy kontraktu zawartego z tą organizacją wyłącznie w celu nabycia doświadczenia technicznego, zawodowego lub handlowego u osoby innej niż wymienione wyżej przedsiębiorstwo lub organizacja, jest wolna od opodatkowania w tym drugim Państwie z tytułu otrzymywanego w tym czasie wynagrodzenia.

Artykuł 21

Inne dochody

1. Części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, które nie zostały wymienione w poprzednich artykułach niniejszej konwencji, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Postanowienia ustępu 1 nie mają zastosowania do dochodów nie będących dochodami z majątku nieruchomości, określonego w artykule 6 ustęp 2, jeżeli osoba uzyskująca takie dochody, posiadająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie działalność przemysłową lub handlową przez zakład w nim położony lub wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną i jeżeli prawa lub dobra, z których tytułu wypłacany jest dochód, są rzeczywiście związane z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku, w zależności od konkretnej sytuacji, stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

Artykuł 22

Postanowienia o unikaniu podwójnego opodatkowania

Podwójnego opodatkowania unikać się będzie w sposób następujący:

1. w Polsce:

- 1) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji może być opodatkowany w Tunezji, to Polska zwolni, z uwzględnieniem postanowień punktu 2 tego ustępu, taki dochód od opodatkowania, z tym jednak, że przy obliczaniu podat-

ku od pozostałego dochodu może zastosować taką samą stawkę podatkową, która byłaby zastosowana, gdyby dochód zwolniony od opodatkowania w powyższy sposób nie był tak właśnie zwolniony od opodatkowania,

- 2) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami artykułów 10, 11 i 12 może być opodatkowany w Tunezji, to Polska zezwoli na potrącenie od podatku dochodowego tej osoby kwoty równej podatkowi dochodowemu zapłaconemu w Tunezji; jednakże kwota w ten sposób potrącona nie może przekroczyć tej części podatku, która została obliczona przed dokonaniem potrącenia i która odpowiednio przypada na dochód uzyskany w Tunezji;

2. w Tunezji:

- 1) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Tunezji osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji może być opodatkowany w Polsce, to Tunezja potrąci od podatku jej należnego od danej osoby kwotę równą przypadającą na podatek zapłacony w Polsce; jednakże takie potrącenie nie może przekroczyć tej części podatku, która została obliczona przed dokonaniem potrącenia i która odpowiednio przypada na dochód, który może być opodatkowany w Polsce,
- 2) jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej konwencji dochód uzyskany przez osoby mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Tunezji jest zwolniony od opodatkowania w Tunezji, to Tunezja może jednak przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu tej osoby wziąć pod uwagę zwolniony od podatku dochód,
- 3) podatek, który w ustalonym okresie nie podlegał zapłaceniu lub został obniżony w jednym z Umawiających się Państw na mocy jego ustawodawstwa, uważa się za zapłacony i powinien być potrącony w drugim Umawiającym się Państwie od podatku, który przypadałby do zapłacenia od danego dochodu, gdyby takie zwolnienie lub obniżka nie zostały zastosowane.

Artykuł 23

Równe traktowanie

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa.

2. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie bardziej niekorzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność. Postanowienie to nie może być rozumiane jako zobowiązujące

Umawiające się Państwo do udzielania osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek dla celów podatkowych, których udziela ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium z uwagi na ich stan cywilny lub rodzinny.

3. Z wyjątkiem przypadku stosowania postanowień artykułu 7 ustęp 3, artykułu 9, artykułu 11 ustęp 6 lub artykułu 12 ustęp 4, odsetki, należności licencyjne i inne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie są odliczane, przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa, na takich samych warunkach, jakby były one płacone na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym Państwie. Podobnie długi przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, zaciągnięte wobec osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, są odliczane przy określaniu podlegającego opodatkowaniu majątku tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach, jakby były one zaciągnięte wobec osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym Państwie.

4. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których kapitał należy w całości lub częściowo albo jest kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio przez jedną lub więcej osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym Umawiającym się Państwie poddane ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane przedsiębiorstwa pierwszego wymienionego Państwa.

5. Określenie „opodatkowanie” oznacza w rozumieniu tego artykułu wszelkie podatki bez względu na ich rodzaj lub nazwę, o których mowa w artykule 2 niniejszej konwencji.

6. Postanowienia niniejszej konwencji nie stanowią przeszkody w stosowaniu korzystniejszych przepisów przewidzianych w ustawodawstwie jednego z Umawiających się Państw w odniesieniu do inwestycji.

Artykuł 24

Procedura wzajemnego porozumiewania się

1. Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie jest zdania, że czynności jednego lub obu Umawiających się Państw wprowadzą dla niej opodatkowanie, które jest niezgodne z postanowieniami niniejszej konwencji, to może ona, niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwej władzy tego Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 23 ustęp 1 — właś-

ciwej władzy tego Państwa, którego jest obywatelem. Sprawa powinna być przedstawiona w ciągu trzech lat, licząc od pierwszego urzędowego zawiadomienia o czynności powodującej opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej konwencji.

2. Właściwa władza, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony, ale nie może sama spowodować zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w drodze wzajemnego porozumienia z właściwą władzą drugiego Umawiającego się Państwa, tak aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą konwencją.

3. Właściwe władze Umawiających się Państw będą czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstawać przy interpretacji lub stosowaniu konwencji. Mogą one również konsultować się wzajemnie, w jaki sposób można zapobiec podwójnemu opodatkowaniu w przypadkach, które nie są uregulowane w niniejszej konwencji, i w terminach przewidzianych w ustępie 1 tego artykułu.

Artykuł 25

Wymiana informacji

1. Właściwe władze Umawiających się Państw będą wymieniały między sobą informacje konieczne do stosowania postanowień niniejszej konwencji, a także informacje o ustawodawstwie wewnętrznym Umawiających się Państw, dotyczącym podatków wymienionych w niniejszej konwencji, w takim zakresie, w jakim opodatkowanie, jakie ono przewiduje, nie jest sprzeczne z konwencją. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo będą stanowiły tajemnicę i będą udzielane tylko osobom i władzom zajmującym się ściąganiem podatków, których dotyczy niniejsza konwencja.

2. Postanowienia ustępu 1 nie mogą być w żadnym wypadku interpretowane tak, jak gdyby zobowiązywały jedno z Umawiających się Państw do:

- a) stosowania środków administracyjnych, które nie są zgodne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego drugiego Państwa,
- b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa,
- c) przekazywania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, przemysłową, zawodową albo tryb działalności przedsiębiorstw, albo informacji, których udzielanie sprzeciwiałoby się porządkowi publicznemu.

Artykuł 26

Pracownicy dyplomatyczni i konsularni

Postanowienia niniejszej konwencji nie naruszają przywilejów podatkowych, przysługujących pracownikom dyplomatycznym lub konsularnym na podstawie ogólnych

zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

Artykuł 27

Wejście w życie

1. Konwencja niniejsza podlega zatwierdzeniu zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi każdej z Umawiających się Stron.

2. Konwencja wejdzie w życie po wymianie notyfikacji stwierdzających, że wymogi prawne obydwu Stron zostały spełnione. Postanowienia niniejszej konwencji będą miały zastosowanie:

- a) jeżeli chodzi o podatek pobierany u źródła — do kwot zapłaconych lub zaliczonych osobom nie mającym miejsca zamieszkania lub siedziby w danym Umawiającym się Państwie — od 1 stycznia w roku kalendarzowym następnym po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych,
- b) jeżeli chodzi o inne podatki — do lat podatkowych zaczynających się w dniu 1 stycznia w roku kalendarzowym następnym po roku, w którym dokonano wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Artykuł 28

Wypowiedzenie

Niniejsza konwencja jest zawarta na czas nieokreślony, lecz każda Umawiająca się Strona może przed upływem dnia 30 czerwca włącznie każdego roku kalendarzowego, poczynając od piątego roku, w którym została ona ratyfikowana, wypowiedzieć ją wobec drugiej Umawiającej się Strony pisemnie w drodze dyplomatycznej.

W wypadku wypowiedzenia przed 1 lipca konwencja będzie miała zastosowanie do:

- a) podatków pobieranych u źródła od dochodów przypisanych lub ustalonych do zapłacenia najpóźniej do 31 grudnia w roku wypowiedzenia konwencji,
- b) innych podatków za okresy podlegające opodatkowaniu najpóźniej do dnia 31 grudnia w roku wypowiedzenia konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Tunisie dnia 29 marca 1993 r. w dwóch egzemplarzach w językach polskim, arabskim i francuskim, przy czym wszystkie trzy teksty są jednakowo autentyczne.

W przypadku sporu tekst francuski będzie rozstrzygający.

Z upoważnienia Rządu
Rzeczypospolitej Polskiej
A. Arendarski

Z upoważnienia Rządu
Republiki Tunezyjskiej
M. Ghannouchi

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 27 lipca 1993 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

L.S.

Minister Spraw Zagranicznych: *K. Skubiszewski*